

Epistola întâi către Corinteni

Capitolul 12

Cuprinsul

Epistola întâi către Corinteni	1
Capitolul 12.....	1
41. Duhul Sfânt	1
42. Darurile harului	3
43. Mădularele trupului	5
44. Dumnezeu a pus pe unii în adunare	7

41. Duhul Sfânt

1 Corinteni 12.1-7: Dar despre cele spirituale, fraților, nu doresc să fiți neștiutori. Știți că, atunci când erați dintre națiuni, erați duși spre idolii cei muți, ca și cum ați fi fost mânați. De aceea vă fac cunoscut că nimeni, vorbind prin Duhul lui Dumnezeu, nu spune: „Isus să fie anatema!” Și nimeni nu poate spune: „Isus este Domn!”, decât prin Duhul Sfânt. Dar sunt deosebiri ale darurilor, însă este același Duh; și sunt deosebiri ale slujbelor, și același Domn; și sunt deosebiri ale lucrărilor, dar este același Dumnezeu, care lucrează toate în toți. Dar fiecareia i se dă arătarea Duhului spre folos.

Acest capitol tratează un subiect nou și din nou foarte important. Este vorba despre Duhul Sfânt, darurile Duhului Sfânt și misiunea pe care o are fiecare credincios.

În capitolele anterioare, Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, a vorbit mai întâi despre masa Domnului și despre Cina Domnului. Ai văzut cum fiecare credincios își poate ocupa locul la masa Domnului și poate participa la Cina Domnului (cel puțin dacă nu are păcate nejudicate în viața sa). Darurile Duhului nu au nimic de-a face cu aceasta: pentru a participa la Cina Domnului, nu contează ce dar ai. Cu toate acestea, darurile Duhului sunt extrem de importante. Dar trebuie să le vedem la locul lor potrivit, iar Pavel clarifică aceasta în acest capitol.

El începe prin a le arăta credincioșilor din Corint efectele spirituale. Ei erau foarte familiarizați cu acestea. Când nu erau încă convertiți, văzuseră tot felul de efecte spirituale și le experimentaseră chiar ei înșiși. După ce s-au convertit, au avut de-a face tot cu efecte spirituale. Trebuiau să învețe că efectele spirituale din Adunarea lui Dumnezeu provin dintr-o sursă complet diferită și au un scop complet diferit de efectele spirituale din trecut. Ei trebuiau să învețe să facă diferența între Duhul Sfânt, care locuia acum în ei și lucra în Adunare, și spiritele rele sau demonii, de care se lăsaseră conduși mai înainte, fără să fie conștienți de asta. Odinioară, ei mergeau la idolii muți. Acolo aduceau jertfe și, în timpul slujbei, intrau în transă, adică ieșeau din minți. Idolii erau muți, nu puteau vorbi, dar, după cum știi din capitolul 10, în spatele lor se aflau duhuri rele, demoni. Acești demoni se foloseau de imaginația celor care aduceau jertfe și le luau mințile.

Cu cât oamenii se predau mai mult demonilor, cu atât cad mai mult în transă. Când credincioșii din Corint erau încă „dintre națiuni”, adică când nu erau încă convertiți, erau împinși către idolii muți. Pe atunci erau oameni fără voință, care se lăsau conduși de propriile inspirații. Nu erau conștienți de asta. Ei credeau că sunt liberi și că pot să-și hotărască singuri viața, dar nu erau conștienți că erau conduși de căpetenia lumii, de satan. Așa este și astăzi. Fiecare om neconvertit este condus de satan. El crede că este liber și că își hotărăște singur viața, dar nu știe că satan este cel care îl conduce la cinema, la discotecă, la sala de jocuri sau la stadion. În discuțiile cu un necredincios, se întâmplă destul de des ca acesta să nege chiar existența diavolului. Vezi cât de viclean este diavolul. Cea mai mare viclenie a lui este să-i facă pe oameni să creadă că el nu există. Așa îi poate ispiti cel mai ușor. Un exemplu elocvent, despre felul cum oamenii sunt conduși la idolii muți și să intre în transă, se găsește în 1 Împărați 18. Este impresionant cum preoții idolilor se biciau și se chinuie pentru a-l determina pe dumnezeul lor, Baal, să acționeze (1 Împărați 18.26-30). Și mai impresionant este modul în care Ilie strigă o singură dată către Dumnezeu și Dumnezeu se dovedește a fi Dumnezeu cel viu (1 Împărați 18.36-38).

Pentru a le arăta credincioșilor din Corint diferența dintre trecut și prezent, Pavel folosește Numele Domnului Isus ca piatră de încercare. Este imposibil ca Duhul lui Dumnezeu să facă în Adunare ceva care să fie spre ocara Domnului Isus. Demonii vor face tot ce le stă în putință pentru a disprețui Numele Domnului Isus. Dacă în Adunare cineva se ridică și spune în mod clar: „Isus să fie blestemat”, este clar că acea persoană nu este condusă de Duhul Sfânt, ci de demoni. Demonii nu doresc nimic mai mult decât să aducă blestem asupra Numei Domnului Isus. Ei reușesc aceasta, de exemplu, când îi determină pe credincioși să ducă o viață păcătoasă. Duhul Sfânt, pe de altă parte, va face totul pentru a-L onora și a-L da Domnului în Adunare gloria pe care El o merită. El îi va determina pe credincioși să-și predea viața în ascultare deplină față de Domnul Isus.

Demonii nu-L recunosc pe Domnul Isus ca Domn. În Evanghelii, are loc de mai multe ori o confruntare între demoni și Domnul Isus. Este de remarcat faptul că ei nu I se adresează niciodată cu Numele de „Domn”. Însă, când Domnul Isus va domni peste univers în Împărăția Păcii, ei vor fi obligați să-L recunoască ca Domn. Poți citi aceasta în Filipeni 2.9-11, unde expresia „cei de sub pământ” se referă la demoni. Nici oamenii necredincioși nu-L recunosc ca Domn. Ei nu țin cont de domnia Lui, ci își trăiesc propria viață. În Matei 7.21 citești chiar despre oameni care spun: „Doamne, Doamne”, dar în viața lor nu au căutat să facă voia Lui. După nume, ei vor să fie creștini, dar merg pe calea lor. Unde găsești aceasta, nu ai de-a face cu lucrarea Duhului Sfânt, ci cu lucrarea demonilor. Un om născut din nou va vorbi cu respect despre Isus și, prin urmare, îl va numi „Domnul” Isus pe cât posibil. În viața lui se va vedea că este mai mult decât o mărturisire cu buzele și că el ține seama de autoritatea Domnului Isus în toate domeniile vieții sale. Unde găsești aceasta, nu ai de-a face cu lucrarea demonilor, ci cu lucrarea Duhului Sfânt.

Următoarea diferență între lucrările demonilor și lucrările Duhului Sfânt este că diversitatea darurilor harului nu este opera unor duhuri diferite, ci a unui și același Duh. În cazul demonilor, există mai multe duhuri. În Marcu 5.9, o legiune de demoni a pus stăpânire pe un om. În Marcu 16.9 se vorbește despre șapte demoni, care locuiau în Maria și au fost alungați de Domnul Isus. În păgânism, fiecare idol, fie că este soarele, luna sau un copac, are propriul său demon sau o mulțime de demoni. Credincioșii din Corint, când vedeau diversitatea darurilor harului, nu trebuiau să creadă că această diversitate provenea de la duhuri diferite. Totul provine de la același Duh. Este Unul și Același Domn, care dă misiunea de a folosi diferitele daruri. Fiecare trebuie să-și exercite darul în dependență de El, și să nu acționeze după propria voință. În cele din urmă, este Unul și

Capitolul 12

Același Dumnezeu, care lucrează prin daruri. El lucrează în cel care exercită darul, și în cei cărora li se slujește prin dar.

Fiecare mădular al Adunării a primit un dar al harului. Nimeni nu are toate darurile și nimeni nu este lipsit de daruri. Aceasta înseamnă că avem nevoie unii de alții, așa cum mădularele unui trup au nevoie unele de altele. În cursul acestui capitol vei vedea cum are loc aceasta. Și tu ai primit un dar al harului. Nu l-ai primit pentru tine, ci pentru a sluji altora, deoarece revelația Duhului este dată „spre folosul” altora. Ceea ce este special în acest pasaj este că Duhul Sfânt este prezent și lucrează în Adunare. Tu nu poți să te minunezi suficient de aceasta și să te bucuri de folosul acestui fapt, spre gloria Domnului Isus. Pentru că vrei să trăiești pentru gloria Lui, nu-i așa? Dumnezeu, Duhul Sfânt, locuiește acum pe pământ în Adunare. El nu a venit să Se glorifice pe Sine, ci pe Domnul Isus (Ioan 16.13). Cât de minunat ar fi dacă El ar primi loc în Adunarea locală pentru a conduce totul spre gloria lui Dumnezeu și a Fiului Său!

Citește din nou 1 Corinteni 12:1-7. - Cum spui de obicei: „Isus” sau „Domnul Isus”? De ce?

42. Darurile harului

1 Corinteni 12.8-13: Pentru că unuia i se dă, prin Duhul, cuvânt de înțelepciune; și altuia, cuvânt de cunoștință, potrivit aceluiași Duh; și altuia, credință, în același Duh; și altuia, daruri de vindecare, în același Duh; și altuia, lucrări de putere; și altuia, profeție; și altuia, deosebirea duhurilor; și altuia, felurite limbi; și altuia, interpretarea limbilor. Dar toate acestea le lucrează unul și același Duh, împărțind fiecăruia în parte cum vrea. Pentru că, după cum trupul este unul singur și are multe mădulare, iar toate mădularele trupului, fiind multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristosul. Pentru că, de asemenea, noi toți am fost botezați de un singur Duh într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; și tuturor ni s-a dat să bem dintr-un singur Duh.

Nu există niciun om care să poată transmite altui om un dar anume. Sursa, originea darurilor harului nu se află în om, ci în Duhul Sfânt. Duhul Sfânt dă, împarte. Darurile vin de la El.

Duhul Sfânt ține cont de abilitățile naturale ale credinciosului. O ilustrare frumoasă a acestui fapt o găsim în Matei 25.15. În pilda talanților, pe care Domnul Isus o spune acolo, El Se compară cu un Om care pleacă în străinătate și dă talanți slujitorilor Săi. Acești talanți sunt o imagine a darurilor, pe care fiecare le primește pentru a le folosi. Vedem că există o diferență în numărul de talanți, pe care fiecare îi primește, la fel cum există o diferență în darurile harului, pe care fiecare le primește de la Duhul Sfânt. Dar apoi citim mai departe că talanții sunt dați „fiecăruia după puterea lui”. Aceasta are legătură cu abilitățile naturale, pe care fiecare le primește la naștere. Atâta timp cât cineva nu este convertit, el folosește aceste abilități naturale pentru sine, pentru a străluci. După convertire, el poate să le pună în slujba Domnului, având întotdeauna grijă să nu-și acorde lui însuși gloria, atunci când își folosește abilitățile.

Cineva, care are o natură vorbărească, va primi, în majoritatea cazurilor, darul de a sluji prin cuvânt. Dacă cineva este foarte empatic, va primi, de obicei, de la Duhul Sfânt un dar pastoral. Astfel, sunt posibile multe situații, în care darul spiritual corespunde abilității naturale. În majoritatea cazurilor, așa va fi. Mi-e greu să-mi imaginez că, dacă nu ai niciun talent în a lucra cu copiii, ai primi sarcina de a lucra cu copiii. Dar nici în acest caz nu trebuie să limităm libertatea Duhului de a împărți darurile cui dorește. Este foarte posibil să ai un dar care, după părerea ta, nu corespunde direct abilităților tale naturale. Cunosoc pe cineva care credea că nu are nicio sarcină în ceea ce privește

copiii. Cu toate acestea, când a intrat în contact cu ei, s-a dovedit că se pricepe foarte bine la copii. Dacă te deschizi călăuzirii Duhului, vei descoperi ce dar ai.

Darurile menționate în versetele 8-10 nu sunt o enumerare completă a tuturor darurilor care există. Este important să acorzi atenție ordinii în care sunt enumerate aceste daruri. Pavel le enumeră în funcție de importanța lor pentru zidirea Adunării. Credincioșii din Corint se laudau cu așa-numitele daruri miraculoase. În special vorbirea în limbi străine era foarte apreciată de ei. Pavel nu începe cu darurile miraculoase; el pune vorbirea în limbi străine și interpretarea ei la sfârșit. În capitolul 14, el va discuta foarte detaliat despre vorbirea în limbi și va arăta că acest dar nu era atât de important, pe cât credeau credincioșii din Corint.

Primul dar, pe care îl menționează, este „cuvânt de înțelepciune”. În Adunare există situații în care nu este întotdeauna clar ce trebuie făcut. Atunci este necesară înțelepciunea. Înțelepciunea este capacitatea de a vedea diferența dintre bine și rău și de a alege binele. Dacă cineva are acest dar, va putea spune Adunării ce trebuie făcut. Altfel are „cuvânt de cunoștință”. Adunarea trebuie să cunoască gândurile lui Dumnezeu, altfel acționează după propriile păreri și își pierde astfel caracterul de Adunare a lui Dumnezeu. Cunoașterea se poate dobândi prin studiul asiduu al Cuvântului lui Dumnezeu. „Credința” este un alt dar. Este vorba despre un dar, pe care îl primește un credincios; deci nu poate fi vorba despre credința mântuitoare. Credința mântuitoare nu este un dar dat unui individ. Dacă cineva are credința ca dar, el are încredere neclintită în ceea ce a spus Dumnezeu, în ciuda obstacolelor care apar, în timp ce alții au renunțat demult.

Darurile harului pentru vindecări și facerea de minuni au servit la confirmarea Cuvântului lui Dumnezeu (Marcu 16.20; Evrei 2.3–4). „Profeția” este darul de a comunica Adunării gândurile lui Dumnezeu despre prezent și viitor. Profeția trebuie să aibă întotdeauna la bază Cuvântul lui Dumnezeu și nu trebuie să fie niciodată în contradicție cu acesta. Profeția nu poate fi niciodată bazată pe speculații sau fantezie, ci trebuie întotdeauna verificată în Biblie. În capitolul 14, acest dar este comparat cu darul vorbirii în limbi. Cineva are darul „deosebirii duhurilor”. Aici trebuie să ne gândim la ceea ce se întâmplă în Adunare. Cel care are acest dar, va putea distinge dacă ceva vine de la Duhul Sfânt sau de la demoni. În pasajul anterior ai văzut că nu este întotdeauna ușor să stabilești din ce sursă provine un anumit mesaj.

Vorbirea în limbi era importantă atunci când un străin venea la strângerea laolaltă a Adunării. Dacă o astfel de persoană auzea deodată ceva despre Domnul Isus în propria sa limbă, aceasta putea însemna mântuirea veșnică pentru ea, dacă ajungea la credință. Interpretarea limbilor era necesară pentru Adunare, care altfel nu înțelegea nimic din ceea ce se spunea – iar darurile erau date pentru binele tuturor. Dar, așa cum am spus, Pavel tratează foarte detaliat vorbirea în limbi în Adunare în capitolul 14.

Vezi că există multe daruri diferite și totuși există unitate. Aceasta se datorează faptului că același Duh face aceste lucruri. El împarte fiecăruia în parte, după cum vrea El. El hotărăște ce loc are fiecare în trup. Nici o pregătire teologică nu poate face aceasta. Numai Duhul Sfânt hotărăște asta. Încă ceva: din ultimele trei cuvinte din versetul 11 poți deduce că Duhul Sfânt este Dumnezeu, pentru că în versetul 18 se spune același lucru despre Dumnezeu. Deci El este o Persoană, și anume o Persoană divină, și nu o influență sau o forță, pentru că numai o Persoană are voință.

În versetul 12, ceea ce s-a spus mai sus despre diferitele daruri este ilustrat prin imaginea trupului. Un trup are anumite caracteristici. Două dintre ele sunt evidențiate aici: în primul rând, trupul formează o unitate, în al doilea rând, este alcătuit dintr-un număr de mădulare diferite. Acum ne-

am putea aștepta să scrie aici: așa este și cu Adunarea, pentru că este vorba despre Adunare. Dar aici scrie: „așa este și Hristosul”. Din aceasta reiese că Hristos și Adunarea sunt una.

Ceea ce este valabil pentru Adunare este valabil și pentru Hristos. Când Pavel persecuta Adunarea, el Îl persecuta de fapt pe Hristos în cer (Faptele apostolilor 9.4). Hristos este una cu ai Săi de pe pământ. Toate măduarele Adunării formează împreună o singură Adunare. Fiecare mădular al trupului are propria sa funcție. Este vorba despre unitatea trupului și despre numeroasele mădule, și în aceasta este văzut Hristos pe pământ. Ca mădular al trupului, originea sau poziția ta socială nu are importanță: „Toți am fost botezați de un singur Duh într-un singur trup”. Din același Duh poți bea acum, pentru a-ți putea îndeplini corect funcția în trup. Din tine însuși nu ai puterea să faci aceasta. Numai dacă îți lași viața să fie cu adevărat pătrunsă de Duhul Sfânt, vei fi în stare să funcționezi la locul tău în Adunare.

Citește din nou 1 Corinteni 12:8-13. - Ce este Duhul Sfânt pentru tine? Cum experimentezi tu prezența Lui în adunare?

43. Măduarele trupului

1 Corinteni 12.14-23: Pentru că și trupul nu este un singur mădular, ci multe. Dacă piciorul ar spune: „Fiindcă nu sunt mână, nu sunt din trup”, nu este pentru aceasta din trup? Și dacă urechea ar spune: „Fiindcă nu sunt ochi, nu sunt din trup”, nu este pentru aceasta din trup? Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul? Dar acum Dumnezeu a pus măduarele, pe fiecare din ele, în trup, după cum a dorit. Iar dacă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul? Dar acum sunt multe mădule și un singur trup. Ochiul nu poate spune mâinii: „Nu am nevoie de tine”; sau, din nou, capul, picioarelor: „Nu am nevoie de voi”. Ba mai mult, măduarele trupului care par a fi mai slabe sunt necesare. Și pe cele ale trupului, pe care le considerăm a fi de mai puțină onoare, pe acestea le înconjurăm cu mai multă onoare; și cele ale noastre lipsite de frumusețe au mai multă frumusețe;

Pavel folosește acum corpul uman ca imagine sugestivă pentru a ilustra faptul că și trupul lui Hristos, Adunarea, este alcătuit din diferite mădule. Prin această imagine devine clar că există două pericole la care sunt expuse măduarele trupului.

Unul este comoditatea: eu nu sunt nimic și nu pot face nimic, ceilalți vor face totul. Celălalt pericol este mândria: numai eu sunt cineva și pot face ceva, nu am nevoie de ceilalți. Desigur, acestea sunt două extreme, dar cred că le putem recunoaște cu ușurință. Punctul de plecare pentru această imagine este versetul 14: „Pentru că și trupul nu este un singur mădular, ci multe”. Este vorba, așadar, despre diversitatea mădulelor diferite, din care este alcătuit trupul. Poate că este inutil să spunem că măduarele trupului sunt credincioșii individuali, adică tu personal și eu personal. Se aude uneori ideea că măduarele reprezintă diferitele biserici, dar, desigur, acesta nu poate fi sensul.

Acum să revenim la primul pericol, comoditatea. Imaginează-ți, așa cum spune Pavel aici, că un picior sau o ureche ar spune: „Eu nu fac parte din trup.” Uită-te la motivele pe care le invocă pentru această afirmație prostească. Ele spun: Pentru că nu sunt mână... pentru că nu sunt ochi. Ce înseamnă de fapt această afirmație? Că sunt invidioși pe locul pe care îl ocupă un alt mădular și că nu sunt mulțumiți de locul lor. Aceasta le dă sentimentul că nu aparțin trupului, că sunt în afara lui. Această afirmație este la fel de absurdă pentru trupul uman pe cât este pentru trupul lui Hristos. Nu poți nega funcția pe care o ai în trup doar pentru că ești nemulțumit de locul pe care îl ocupi în

trup, nu-i așa? Cu toate acestea, există credincioși pentru care aceasta este valabil. Ei văd adesea multe lucruri în mod critic, dar din propria lor viață nu rezultă nimic în folosul Adunării. Ei se sustrag de la responsabilitatea lor și trăiesc o viață privată confortabilă. Ei seamănă cu omul din Matei 25, la care am făcut referire la începutul capitolului anterior.

Robul, care a primit cinci talanți, a lucrat cu ei și a câștigat încă cinci. A obținut un profit de 100%. Robul cu cei doi talanți a obținut, de asemenea, un profit de 100%. Dar ce scrie despre robul care a primit un talent? „M-am temut și m-am dus și am ascuns talantul tău în pământ” (Matei 25.25). Aici se arată că el a folosit greșit talantul său, pentru că nu-și cunoștea stăpânul; se temea de el. În realitate, nu a considerat că merită să facă ceva cu el și a ascuns talantul în pământ. La urma urmei, era „doar” un talent, în timp ce ceilalți aveau mai mulți. Stăpânul său îl numește „rob rău și leneș” (Matei 25.26). Era rău și leneș. Rău, pentru că l-a numit pe stăpânul său un om dur, și leneș, pentru că nu a lucrat cu talantul său. Vezi asemănarea cu versetele noastre din 1 Corinteni 12? De aceea, gândește-te: orice funcție ai, fii mulțumit cu ea și fă ceva cu ea. Ești util pentru celelalte mădulare ale trupului numai dacă ocupi locul pe care ți l-a dat Dumnezeu. Nu ai avut niciun fel de influență asupra acestui fapt.

„Dar acum Dumnezeu a pus mădularele, pe fiecare din ele, în trup, după cum a dorit.” Voia Lui este întotdeauna cea mai bună și cea mai înțeleaptă. El știe exact ce se potrivește cel mai bine. Un trup format numai din ochi sau urechi ar fi o monstruozitate îngrozitoare! Nu ar fi un trup. Nu, fiecare mădular este pus de Dumnezeu la locul potrivit în corp, cu intenția ca fiecare să fie de folos celorlalte mădulare.

Al doilea pericol este mândria. Credincioșii care, așa cum spunem uneori, au un „dar mare”, riscă să creadă că nu au nevoie de alți credincioși. Adesea, aceasta nu se întâmplă în mod conștient, ci în mod inconștient. Prin „darul mare”, persoana în cauză se poate simți superioară celorlalți: numai el știe ceva, numai el poate spune corect. Se poate întâmpla și ca celelalte mădulare ale Adunării, din comoditate, să îi acorde cu plăcere acest loc. Când lucrurile ies din echilibru, pozițiile greșite se consolidează. Cei comozi lasă cu plăcere pe alții să facă lucrurile, iar celorlalți le place că li se oferă acest lucru. Dar aceasta arată clar: cei care au un dar mai mare (așa cum se consideră ei înșiși) depind de buna funcționare a celor care au un dar mai mic (așa cum se consideră ei înșiși). Când un fir de praf intră în ochi, degetul mic este membrul cel mai potrivit pentru a-l scoate.

Ceea ce noi numim mare sau mic nu este ceea ce Dumnezeu numește mare sau mic. Adesea judecăm un dar după felul în care se manifestă și după impresia pe care o face. Adesea suntem mai impresionați de cineva care predică Evanghelia într-o sală plină, decât de cineva care, cu fața îmbujorată, vorbește despre Mântuitorul său unui vecin, unui coleg sau unui coleg de clasă. Pentru Dumnezeu este important un singur lucru, și anume să îndeplinim cu credincioșie misiunea pe care El ne-a încredințat-o. El nu răsplătește după mărimea darului, ci după credincioșia cu care este exercitat darul. În Matei 25, răsplata pentru omul care a primit doi talanți este la fel de mare ca pentru omul care a primit cinci talanți: „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios peste puține, te voi pune peste multe; intră în bucuria domnului tău” (Matei 25.21-23). Observi că aici se spune: „Ai fost credincios peste puține”? Chiar și cel mai mare dar este puțin în comparație cu tot ceea ce Domnul Isus are și împarte. Mi se pare că este cel mai mare lucru să auzi asta din gura Domnului Isus. Și ție?

În trupul uman există părți ascunse, cum ar fi inima, rinichii și plămânii. Deși nu le vezi, ele sunt vitale pentru buna funcționare a corpului. La fel este și în Trupul lui Hristos. Există o istorisire despre Spurgeon, un mare predicator al secolului al XIX-lea. El predica în săli pline, și prin slujirea

lui mulți au ajuns la credință. Într-o seară, când trebuia să vorbească din nou și sala era din nou plină, a fost întrebat cum se face că are atât de mult succes. El l-a rugat pe cel care l-a întrebat să-l urmeze într-o altă cameră, unde voia să-i arate sistemul de încălzire centrală. Când a deschis ușa camerei, însoțitorul său a văzut un număr mare de oameni îngenuncheați, rugându-se pentru adunare. Orice lucrare făcută pentru Domnul Isus și ai Săi poate avea succes numai dacă este însoțită de rugăciune. Veșnicia va arăta ce a avut o valoare mai mare: darul vorbirii unui vorbitor sau rugăciunea intensă a unui credincios necunoscut, care s-a înălțat către Dumnezeu pentru un vorbitor, pentru o predică sau pentru ascultători.

Între timp, ai recunoscut cu siguranță cât de important este acest pasaj. Mădularele trupului sunt date unele altora pentru a se completa și ajuta reciproc, nu pentru a lucra unele împotriva altora. Dacă un picior vrea să meargă la stânga și celălalt la dreapta, nu poți face niciun pas înainte. Încearcă să vezi cât de mult poți să-ți desfaci picioarele. Dacă nu ești flexibil, vei ajunge într-o poziție extrem de dureroasă. Ocupă-ți locul și vezi cum poți fi de folos celorlalți.

Citește din nou 1 Corinteni 12.14-23. - Recunoști unul dintre aceste două pericole la tine? Ce trebuie să faci în acest caz?

44. Dumnezeu a pus pe unii în adunare ...

1 Corinteni 12.24-31: dar cele plăcute ale noastre nu au nevoie de împodobire. Dar Dumnezeu a întocmit trupul dând mai multă onoare celor lipsite de onoare, ca să nu fie dezbinare în trup, ci pentru ca mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele. Și, dacă un mădular suferă, toate mădularele suferă împreună; dacă un mădular este glorificat, toate mădularele se bucură împreună. Iar voi sunteți trup al lui Hristos, și mădulare ale Sale fiecare în parte. Și Dumnezeu a pus pe unii în adunare: întâi, apostoli; al doilea, profeți; al treilea, învățători; apoi puteri miraculoase; apoi daruri de vindecări, ajutorări, cârmuiri, felurite limbi. Toți sunt apostoli? Toți, profeți? Toți, învățători? Toți au puteri miraculoase? Toți au daruri de vindecări? Toți vorbesc în limbi? Toți interpretează? Să doriți deci stăruitor darurile mai mari; și vă și arăt o cale nespus mai bună.

Lipsa de unitate în trup este unul dintre cele mai grave lucruri care se pot întâmpla. Ai văzut că ea poate apărea din comoditate, dar și din invidie.

Dumnezeu știa că aceste lucruri se vor întâmpla. El acordă mai multă onoare mădulelor trupului care nu sunt atât de vizibile, decât celor care ies în evidență. Dumnezeu lucrează altfel decât noi. Adesea vedem ceea ce este în fața ochilor noștri, ceea ce ne impresionează. La Dumnezeu nu este așa. De aceea trebuie să învățăm să vedem darurile așa cum le vede Dumnezeu. Dacă Dumnezeu acordă mai multă onoare darurilor (în ochii noștri) mai mici, este bine să facem și noi la fel. Nu este vorba de a devaloriza darurile mari, ci de a evita lipsa de unitate în trup. Dacă acordăm o onoare suplimentară darurilor mai mari – și cât de ușor se întâmplă aceasta –, echilibrul din trup se pierde. Aceasta se întâlnește în mod deosebit în mari părți ale creștinătății, unde toate darurile par să fie concentrate într-o singură persoană. El este omul care se roagă, vorbește în fața comunității, împarte Cina Domnului, propovăduiește Evanghelia, păstorește turma etc. Dar chiar și în grupuri care nu practică slujirea printr-un singur om, unde există libertate în exercitarea darurilor, există un mare pericol ca totul să fie lăsat în seama darurilor „mai mari”. Intenția lui Dumnezeu este ca mădularele să aibă aceeași grijă unele pentru altele. Deci, este vorba despre ceea ce poți însemna pentru celălalt.

Versetul 26 arată cât de strâns legate sunt mădularele între ele. Ceea ce scrie acolo nu este o poruncă adresată mădularilor, pentru ca ele să sufere împreună sau să se bucure împreună. Este prezentat ca un fapt. Compară aceasta cu propriul tău trup. Dacă cineva te lovește puternic cu piciorul în tibie, întregul trup suferă. La fel este și cu mădularele trupului. Dacă un mădular al Adunării nu poate funcționa, întreaga Adunare suferă. Faptul că un mădular nu funcționează poate avea diferite cauze. Un mădular al Adunării, care se află într-o biserică unde toate darurile sunt atribuite unei persoane, preotului sau pastorului, nu are, conform regulamentului bisericii, spațiu pentru a-și îndeplini funcția. Un mădular al Adunării, care a trebuit să fie supus disciplinei din cauza păcatului, nu își poate îndeplini nici el funcția. În ambele cazuri, toate celelalte mădulare ale Adunării suferă, deoarece le lipsește efectul practic al acestei funcții. În schimb, atunci când un mădular al Adunării își ocupă locul potrivit și funcționează așa cum este prevăzut, toate celelalte mădulare se bucură.

Când îți îndeplinești funcția, chiar dacă te simți slab, este o adevărată bucurie pentru toate mădularele trupului. Vezi cât de strâns legate sunt mădularele Adunării. Ține cont de aceasta în activitățile tale. Tot ceea ce faci are o influență asupra celorlalte mădulare ale trupului. Binele, pe care îl faci, contribuie la zidirea Adunării. Răul, pe care îl faci, are un efect negativ asupra Adunării.

Urmează apoi ceva foarte important: Pavel le spune tuturor mădularilor Adunării din Corint: „Voi sunteți trup al lui Hristos”. Pentru a-ți clarifica semnificația acestui verset, trebuie să mai spun câteva lucruri despre „trupul lui Hristos”. Poți privi trupul lui Hristos din diferite perspective.

În primul rând, din punct de vedere temporal: trupul lui Hristos a luat naștere în ziua Cincizecimii, când Duhul Sfânt a fost revărsat. Acest eveniment este descris în Faptele apostolilor 2.1-4. În capitolul nostru, în versetul 13, se face referire la acest fapt. Toți cei care s-au convertit la Dumnezeu și L-au primit pe Domnul Isus, începând de la ziua Cincizecimii, aparțin Adunării. Din acest punct de vedere, Adunarea nu este încă completă, pentru că, din fericire, în fiecare zi oameni vin la credință și se adaugă Adunării. Adunarea va fi completă abia când Domnul Isus va veni să o ia în cer. Despre acest eveniment poți citi în 1 Tesaloniceni 4.15-18.

În al doilea rând, poți privi Adunarea așa cum există ea în acest moment pe pământ. În acest caz ea cuprinde pe toți credincioșii care trăiesc în acest moment și care aparțin în mod activ Adunării. Această descriere o găsești în Efeseni 4.16.

În al treilea rând, trupul lui Hristos se referă și la totalitatea credincioșilor dintr-o localitate. Asta este ceea ce găsești în versetul nostru. Adunarea din Corint este menționată aici în acest fel, în ciuda multor lucruri care nu erau bune. Expresia „Trup al lui Hristos” se referă aici (așa cum se spune adesea) la reprezentarea locală a adunării mondiale sau generale. O adunare locală este deci un fel de miniatură a marii totalități. Ceea ce este valabil pentru întreaga Adunare de pe pământ devine vizibil în adunarea locală.

Când Pavel a scris acestea, lipsa de unitate nu era încă atât de mare ca în zilele noastre. Cu toate acestea, acest verset oferă o indicație importantă, care este valabilă și pentru timpul nostru. El arată că în fiecare loc, în care locuiesc credincioși, există o adunare. Cu regret, din cauza sciziunilor, adesea nu se mai vede nimic din aceasta. Cu toate acestea, la fel ca în Corint, ea poate deveni vizibilă și astăzi. Chiar dacă printre numeroasele mădulare ale trupului dintr-un anumit loc există doar doi sau trei credincioși care doresc să se adune doar ca mădulare ale trupului (nimic mai mult și nimic mai puțin), aceștia formează trupul „în miniatură”. Ei nu vor să fie un grup nou alături de

Capitolul 12

toate celelalte, ci iau pur și simplu ceea ce spune Pavel aici ca punct de plecare pentru strângerea lor laolaltă. Dacă toți creștinii ar face așa, lipsa de unitate ar lua curând sfârșit.

Au credincioșii, care se adună astfel, toate darurile menționate în versetul 28? Nu, cu siguranță nu. Prin sciziuni, darurile sunt și ele împrăștiate. Dar Dumnezeu dă cu siguranță ceea ce este necesar, chiar dacă sunt doar doi sau trei credincioși care doresc cu adevărat să exprime ceea ce constituie trupul lui Hristos. Spun în mod deliberat „doresc să exprime”, pentru a evita neînțelegerea că toți ceilalți credincioși nu ar aparține trupului lui Hristos. Ei aparțin cu siguranță. Dar este vorba de a exprima acest fapt. Darurile enumerate au fost date de Dumnezeu întregii Adunări. Dacă privesc ordinea în care sunt enumerate, mi se pare că sunt enumerate în funcție de importanța lor pentru zidirea Adunării.

Întrebările pe care le pune Pavel cu privire la daruri subliniază din nou că acestea nu sunt toate unite într-o singură persoană și că nu toate mădulele au același dar. În acest caz, întrebările se răspund singure. Desigur, nu toți sunt apostoli, nu toți sunt profeți etc. Fiecare are darul său. Dar fiecare este încurajat să caute să-și folosească darul în mod optim. A avea darul este una, a-l folosi în cel mai bun mod este alta. Dacă privești astfel darul tău și vrei să-l folosești cu toată puterea ta, vei descoperi în capitolul 13 „o cale nespus mai bună”! Aceasta este calea dragostei.

Citește din nou 1 Corinteni 12.24-31. - Cum experimentezi suferința și bucuria din versetul 26?

Tradus de la: <https://www.kingcomments.com/de/bibelstudien/1Kor/12>